

Sygn. akt III CSKP 57/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 grudnia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska (przewodniczący)

SSN Władysław Pawlak

SSN Dariusz Zawistowski (sprawozdawca)

w sprawie z powództwa W. W., M. W. c. S. i S., S. W. i M. W. c. S. i J.
przeciwko [...] Bankowi [...] S.A. w W.
o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 15 grudnia 2021 r.,
skargi kasacyjnej powodów
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 8 maja 2019 r., sygn. akt I ACa [...],

**uchyla zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę Sądowi
Apelacyjnemu w [...] do ponownego rozpoznania
i rozstrzygnięcia o kosztach postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Powodowie M. W. (c. S.), W. W., S. W. i M. W. (c. J.), domagali się pozbawienia w całości wykonalności tytułu wykonawczego w postaci bankowego tytułu egzekucyjnego z dnia 31 stycznia 2014 r. zaopatrzonego w klauzulę

wykonalności nadaną w dniu 10 lutego 2014 r. przez Sąd Rejonowy w L. oraz bankowego tytułu egzekucyjnego z dnia 31 stycznia 2014 r., zaopatrzonego w klauzulę wykonalności nadaną w dniu 29 maja 2015 r. przez Sąd Rejonowy w L.. Oba bankowe tytuły egzekucyjne wystawił pozwany Bank [...] S.A.

Wyrokiem z dnia 16 marca 2018 r. Sąd Okręgowy w N. uwzględnił powództwo. Wskazał, że weryfikacja postanowienia o nadaniu klauzuli wykonalności może nastąpić tylko przez wniesienie zażalenia i z powołaniem się na uchybienia proceduralne w toku postępowania klauzulowego. Natomiast powództwo z art. 840 k.p.c., jako środek merytorycznej obrony dłużnika, pozwala na zakwestionowanie wykonalności tytułu wykonawczego w drodze badania zasadności i wymagalności obowiązku objętego tym tytułem.

Sąd pierwszej instancji za zasadne uznał twierdzenia powodów że wierzytelności banku stwierdzone w bankowych tytułach egzekucyjnych nie były wymagalne. Oba tytuły wystawiono przedwcześnie, gdyż nie powstał jeszcze obowiązek zapłaty całej kwoty zadłużenia wynikającej z umowy kredytowej z dnia 30 października 2009 r., zmienionej umową ugody z dnia 21 października 2011 r. Przyjął, że strony nadal wiązał stosunek zobowiązaniowy, zmieniony co do warunków spłaty umową ugody.

Pismem z dnia 16 października 2013 r. pozwany bank warunkowo wypowiedział umowę kredytową z dnia 30 października 2009 r., nie wypowiedział natomiast późniejszej umowy ugody. Wypowiedzenie dokonane pod warunkiem było zdaniem Sądu niedopuszczalne. Nie było też jednoznaczne. Bank połączył bowiem wezwanie do zapłaty zaległych rat kredytowych z wypowiedzeniem umowy, co doprowadziło do tego, że wypowiedzenie okazało się dla jego kontrahentów nieczytelne w zakresie jego charakteru prawnego. Bank jako profesjonalista nie dochował w tym zakresie należytej staranności nie określając w nim, w odniesieniu do każdego z dłużników z osobna, wysokości zobowiązania oraz terminu jego wykonania.

Za oceną, że wierzytelność nie była wymagalna przemawia także okoliczność, że powołanym wyżej oświadczeniem bank dokonał wypowiedzenia umowy kredytowej a nie rozwiązania ugody, która zmieniła pierwotnie określone

warunki spłaty zobowiązania kredytowego powodów. Z tego względu obowiązująca nadal ugoda kształtowała - inaczej niż umowa kredytowa - zobowiązania powodów. Zatem wypowiedzenie nie odnosiło się do umowy kredytowej, która w zakresie warunków spłaty już wówczas nie obowiązywała. Sąd Okręgowy uznał również, że określenie należności odsetkowych w bankowych tytułach egzekucyjnych nie było zgodne z obowiązującym w dacie ich wystawienia art. 96 ust. 2 Prawa bankowego.

W apelacji strona pozwana zaskarżyła wyrok Sądu pierwszej instancji w całości, zarzucając naruszenie art. 233, art. 840 § 1 pkt 1 k.p.c., art. 60 w zw. z art. 65 k.c. oraz art. 96 ust. 2 Prawa bankowego.

Sąd Apelacyjny w [...] wyrokiem z dnia 8 maja 2019 r. zmienił zaskarżony wyrok poprzez oddalenie powództwa. Uznał, że ocena dowodów dokonana przez Sąd pierwszej instancji jest poprawna, a ustalenia faktyczne poczynione w oparciu o nią są niewadliwe, i przyjął je za własne.

Za uzasadniony uznał zarzut naruszenia art. 840 § 1 pkt 1 k.p.c. kwalifikując go jako zarzut naruszenia przepisów postępowania.

Stwierdził, że strona pozwana zasadnie podważa sposób zastosowania przez Sąd Okręgowy art. 89 k.c., który uznał, że wypowiedzenie dokonane przez bank w piśmie z dnia 16 października 2013 r. nie odniosło skutku m. in. dlatego, że uczynione zostało zastrzeżeniem warunku, co jest niedopuszczalne przy tego rodzaju jednostronnych oświadczeniach o charakterze prawokształtującym.

Sąd Apelacyjny stwierdził, że podziela prezentowane w judykaturze stanowisko Sądu Najwyższego, że spełnienie świadczenia przez dłużnika może być traktowane jako warunek w rozumieniu art. 89 k.c. Powołując się na wyroki z dnia 17 marca 2011 r., IV CSK 358/10 i z dnia 25 maja 2016 r., V CSK 579/15 oraz postanowienie składu siedmiu sędziów z dnia 22 marca 2013 r., III CZP 85/12 uznał to stanowisko za utrwalone i przyjął, że bank był uprawniony do dokonania wypowiedzenia warunków spłaty umowy kredytowej zastrzegając możliwość zniesienia jego skutków, gdyby w terminie przez niego określonym kredytobiorcy zapłacili aktualną, na datę złożenia oświadczenia prawokształtującego, zaległość wobec banku. Sąd drugiej instancji przyjął, że ugoda zawarta przez strony w dniu 21 października 2011 r. nie stanowiła odnowienia zobowiązania i nie powoływała

pomiędzy stronami nowego stosunku prawnego, niwecząc poprzedni, którym strony były nadal związane. Zatem to umowa kredytowa była podstawą do świadczeń przez powodów wobec banku.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego Sąd pierwszej instancji nie miał racji uznając, że oświadczenie banku zawarte w piśmie z dnia 16 października 2013 r. jest niejednoznaczne i stanowiło tylko wezwanie do zapłaty zaległości określonej przez bank. Do takiego wniosku brak jest dostatecznych podstaw w dokonanych w sprawie ustaleniach, co prowadziło do wniosku, że zasadny był zarzut naruszenia art. 60 k.c. w wyniku nieprawidłowego zastosowania tych przepisów. Wbrew stanowisku Sądu Okręgowego powodem pozbawienia wykonalności tytułu wykonawczego w zakresie wierzytelności z tytułu odsetek, nie mogło być to w jaki sposób ta należność została oznaczona w bankowych tytułach egzekucyjnych. Wyrok Sądu Apelacyjnego oddalający powództwo zaskarżyli powodowie, zarzucając w skardze kasacyjnej naruszenie art. 840 § 1 pkt 1 k.p.c., art. 96 ust. 2 Prawa bankowego, art. 89, art. 60 w zw. z art. 65 k.c. oraz naruszenie art. 386 § 1, art. 233 § 1 w zw. art. 840 § 1 pkt 1 k.p.c. i art. 378 § 1 w zw. z art. 382 k.p.c. Skarżący wnieśli o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, ewentualnie o jego uchylenie i zmianę przez oddalenie apelacji strony pozwanej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Przy rozpoznaniu skargi kasacyjnej Sąd Najwyższy wziął pod uwagę, że postanowienie o przyjęciu skargi kasacyjnej zostało wydane w dniu 30 czerwca 2020 r. przez osobę powołaną na stanowisko sędziego Sądu Najwyższego z udziałem Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej na mocy ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa (Dz. U. z 2018 r., poz. 3). W sprawie miała zatem zastosowanie uchwała Trzech Połączonych Izb Najwyższego z dnia z dnia 23 stycznia 2020 r., BSA 1-4110-1/2020, wydana w następstwie wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 19 listopada 2019 r., C-585/18, C- 624/18 i C-625/18. Wymagały uwzględnienia także wyrok Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 6 października 2021 r., C-487/19 oraz wyroki Europejskiego Trybunału Praw

Człowieka z dnia 22 lipca 2021 r. w sprawie 4344/18, Reczkiewicz przeciwko Polsce i z dnia 8 listopada 2021 r. w sprawie 49868/19, 57511/19, Dolińska Ficek i Ozimek przeciwko Polsce.

Z tych względów konieczne było dokonanie przez Sąd Najwyższy rozpoznający skargę kasacyjną ponownie oceny, czy zachodziły wskazane w art. 398⁹ k.p.c. przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Uwzględniając przedmiot postępowania w sprawie, wskazaną w skardze kasacyjnej podstawę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania oraz uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania Sąd Najwyższy uznał, że skarga kasacyjna podlegała przyjęciu do rozpoznania.

Zawarte w skardze kasacyjnej powodów zarzuty naruszenia przepisów postępowania były nieuzasadnione. Zgodnie z art. 398³ § 3 k.p.c. podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów. Z tego względu stwierdzenie skarżącego o wadliwości postępowania przed Sądem drugiej instancji, związane z zarzutem naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. przez błędne i niewynikające z materiału dowodowego ustalenie okoliczności wskazanych przez skarżącego, nie mogło uzasadniać uwzględnienia skargi kasacyjnej. Bezzasadny był także zarzut, że Sąd drugiej instancji nie odniósł się do spornej między stronami kwestii skuteczności oświadczenia pozwanego o wypowiedzeniu umowy, łączącego wezwanie do zapłaty oraz wypowiedzenia umowy. Sąd Apelacyjny w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku wprost stwierdził, że stanowisko Sądu pierwszej instancji w tym zakresie miało zasadnicze znaczenie dla treści wyroku zaskarżonego apelacją. Stwierdził także, że tego stanowiska nie podziela i dokonał odmiennej oceny skuteczności wypowiedzenia umowy, którego dokonał pozwany, z odwołaniem do przyjętej przez siebie wykładni art. 89 k.c., dopuszczającej możliwość uznania za warunek zdarzenia polegającego na wykonaniu przez dłużnika zobowiązania. Stwierdzenie czy wykładnia art. 89 k.c., której dokonał Sąd Apelacyjny była uzasadniona, nie podlegało natomiast ocenie na gruncie zarzutów skargi kasacyjnej dotyczących naruszenia przepisów postępowania.

Sąd Apelacyjny ocenił prawidłowo, że zasadnicze znaczenia dla sposobu rozstrzygnięcia sprawy miało stwierdzenie, czy wypowiedzenie umowy kredytu

przez bank było skuteczne. Dokonując oceny w tym zakresie przyjął, że w piśmie z dnia 16 października 2013 r. pozwany dokonał wypowiedzenia umowy kredytowej zawartej przez strony w dniu 30 października 2009 r. „w zakresie warunków spłaty” i wypowiedzenie to zawierało warunek sformułowany w ten sposób, że bank wypowiada umowę w przypadku braku zapłaty kwoty wskazanej przez bank w terminie 7 dni, jednakże treść tego warunku nie uzasadnia przyjęcia, że czynność banku była „nieskuteczna”. Sąd Apelacyjny w uzasadnieniu swojego stanowiska skupił swoją uwagę zasadniczo na dokonaniu oceny, czy pozwany był uprawniony do zastosowania takiej formy wypowiedzenia umowy, która zawierała zastrzeżenie, że na wypadek nieuregulowania wskazanego w piśmie banku zadłużenia, w terminie określonym przez bank, nastąpi wypowiedzenie „warunków spłaty umowy”. Odwołał się do stanowiska judykatury, wywodząc z przytoczonych trzech orzeczeń Sądu Najwyższego, że w judykaturze został ukształtowany pogląd, iż spełnienie świadczenia przez dłużnika może być traktowane jako warunek w rozumieniu art. 89 k.c. Analiza orzecznictwa Sądu Najwyższego w tym zakresie nie daje podstaw do takiej generalnej oceny. W rzeczywistości w kilku orzeczeniach Sąd Najwyższy wyraził stanowisko przeciwne do przyjętego przez Sąd Apelacyjny (zob. np. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 29 maja 2000 r., III CKN 246/00, z dnia 5 czerwca 2002 r., II CKN 701/00, z dnia 11 października 2002 r., I CKN 1044/00 i z dnia 10 kwietnia 2003 r.). Natomiast za dominujący w judykaturze można uznać pogląd, że spełnienie świadczenia może być warunkiem w rozumieniu art. 89 k.c. gdyż zapłata nie zawsze jest zdarzeniem całkowicie zależnym od woli dłużnika. To stanowisko dotyczyło jednak przypadków związanych z postanowieniami pewnego typu umów np. umowy przelewu wierzytelności lub przewłaszczenia na zabezpieczenie. Przy tym kierunku wykładni art. 89 k.c. podkreślano, że przemawia za nim konieczność uwzględnienia woli podmiotów uczestniczących w obrocie, z zastrzeżeniem, że przyjęte w umowach rozwiązania nie przekraczają granic swobody umów określonych w art. 353¹ k.c. (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 26 września 2007 r., IV CSK 118/07 i z dnia 17 marca 2011 r., IV CSK 358/10, OSNC 2011, nr 12, poz. 136 oraz postanowienie składu siedmiu sędziów SN z dnia 22 marca 2013 r., III CZP 85/12, OSNC 2013, nr 11, poz. 132). Przedstawione wyżej stanowisko nie może być odnoszone wprost do warunku zawartego

w oświadczeniu o wypowiedzeniu umowy, które stanowi jednostronną czynność prawną. Pominięcie przez Sąd Apelacyjny rozważań w tym kontekście stanowiło istotne uchybienie w zakresie wykładni art. 89 k.c. w realiach rozstrzyganej sprawy i nakazywało uznać za zasadny zarzut naruszenia tego przepisu.

Szczególną wagę miał jednak całkowity brak odniesienia się przez Sąd drugiej instancji do regulacji ustawowej dotyczącej wypowiedzania umów kredytowych, zawartej w przepisach Prawa bankowego. Wymagało natomiast uwzględnienia, że art. 75 Prawa bankowego reguluje odrębnie możliwość wypowiedzenia umowy kredytowej przez bank. W świetle tej regulacji nie można przyjąć, że w przypadku, gdy kredytobiorca popadł w opóźnienie w spłacie kredytu, bank może dokonać wypowiedzenia umowy kredytowej bez zachowania wymogów określonych w przepisach Prawa bankowego. W judykaturze prezentowane jest stanowisko, że przepisy Prawa bankowego w tym zakresie mają charakter semidyspozytywny, co oznacza, iż wymogi ustawowe dotyczące wypowiedzenia kredytu przez bank mogą być zmienione jedynie na korzyść kredytobiorcy. Z tego względu wypowiedzenie umowy kredytowej dokonane niezgodnie z regułami określonymi przez Prawo bankowe nie może spowodować skutku w postaci rozwiązania umowy. Sąd Apelacyjny pominął wykładnię tych przepisów, co nie pozwoliło na dokonanie prawidłowej oceny co do skuteczności wypowiedzenia umowy kredytowej przez pozwanego, a tym samym stwierdzenia, czy pozwany był uprawniony do wystawienia bankowego tytułu egzekucyjnego obejmującego całość zadłużenia powodów wynikającego z udzielonego im kredytu. W konsekwencji uzasadniony był zarzut naruszenia art. 840 1 pkt 1 k.p.c. Prawidłowe zastosowanie tego przepisu wymagało w szczególności uwzględnienia, że przepisy Prawa bankowego określają jakich czynności obowiązany jest dokonać bank w przypadku, gdy z uwagi na stan zadłużenia kredytobiorcy ma zamiar wypowiedzenia umowy kredytowej. Z uwagi na datę zawarcia umowy kredytowej przez strony oraz datę wypowiedzenia, którego dokonał pozwany w rozpoznawanej sprawie zastosowanie miał wyłącznie art. 75 Prawa bankowego. Przepis ten przewiduje, że bank może wypowiedzieć umowę kredytową w całości lub w części, a okres wypowiedzenia wynosi co do zasady 30 dni, o ile umowa kredytu nie przewiduje okresu dłuższego. Nie ulega zatem wątpliwości, że art. 75 Prawa bankowego dla postawienia w stan

wymagalności całego zadłużenia kredytobiorcy wymaga dokonania wypowiedzenia umowy kredytowej, jako podstawy stosunku prawnego łączącego bank i kredytobiorcę, a dla oceny skuteczności wypowiedzenia umowy przez bank konieczne jest uwzględnienie także postanowień umowy kredytowej dotyczących zasad wypowiedzenia umowy przez bank. W tym kontekście Sąd Apelacyjny nie dokonał odpowiedniej oceny oświadczenia banku z dnia 16 października 2013 r. o wypowiedzeniu „warunków spłaty”. Nie wyjaśnił w szczególności, czy w jego ocenie stwierdzenie, że bank dokonał skutecznego wypowiedzenia „warunków spłaty” oznaczało tym samym wypowiedzenie umowy kredytowej zawartej w dniu 30 października 2009 r. i jakie ewentualnie argumenty przemawiały za takim stanowiskiem. Należy zaś przyjąć, że w świetle art. 75 Prawa bankowego wypowiedzenie umowy kredytowej powinno być sformułowane w sposób jednoznaczny dla kredytobiorcy, skoro wypowiedzenie rodzi daleko idące skutki w zakresie obowiązków obciążających kredytobiorcę.

Sąd Apelacyjny nie poddał ocenie także postanowień umowy kredytowej dotyczących wypowiedzenia umowy przez bank. Tymczasem z ustaleń dokonanych przez Sąd pierwszej instancji, podzielonych przez Sąd Apelacyjny wynikało, że bank mógł wypowiedzieć umowę „w części dotyczącej warunków spłaty” między innymi w przypadku zalegania przez kredytobiorców ze spłatą dwóch kolejnych rat kredytu, a o braku zapłaty bank miał zawiadomić kredytobiorców dwukrotnie. Tego rodzaju postanowienia umowy kredytowej w świetle art. 75 Prawa bankowego należało uznać za wiążące dla banku. Ich brzmienie wskazuje, że zawiadomienie o stanie zadłużenia i wypowiedzenie umowy stanowiły odrębne czynności po stronie banku. Nie powinno budzić także wątpliwości, że zawiadomienie kredytobiorcy o stanie zadłużenia, którego wysokość uprawniała bank do wypowiedzenia umowy, powinno poprzedzać dokonanie wypowiedzenia. Jest to istotne z punktu widzenia ochrony praw kredytobiorcy, który po zawiadomieniu o wysokości zadłużenia może podjąć działania dla utrzymania stosunku umownego z bankiem. Z tego punktu widzenia pomiędzy zawiadomieniem o stanie zadłużenia i wypowiedzeniem umowy powinien upłynąć odpowiedni okres. Dla dokonania wypowiedzenia konieczne jest również stwierdzenie przez bank, a nie przez kredytobiorcę, że świadczenie nie zostało spełnione przez kredytobiorcę w terminie

wskazany przez bank. Stanowi to podstawę do wypowiedzenia umowy i z tego względu bank nie może składać oświadczenia o wypowiedzeniu przed upływem terminu do wykonania zobowiązania przez dłużnika. Taka kolejność działań banku gwarantuje również nie budzący wątpliwości sposób określenia terminu, w którym nastąpił skutek wypowiedzenia, z uwzględnieniem odpowiedniego okresu wypowiedzenia, którego długość wynika z przepisu ustawy lub jest określona w umowie kredytowej. W rozpoznawanej sprawie za takim stanowiskiem przemawia postanowienie umowy kredytowej stanowiące, że okres wypowiedzenia umowy wynosi 30 dni, licząc od dnia następnego po dniu osobistego doręczenia wypowiedzenia kredytobiorcy. Przemawia to przeciwko przyjęciu poglądu o dopuszczalności połączenia zawiadomienia o stanie zadłużenia i wezwania do jego uregulowania w określonym terminie, z dokonaniem wypowiedzenia umowy na wypadek nieuregulowania zobowiązań kredytobiorcy w terminie wskazanym przez bank.

Za taką oceną przemawia również kierunek zmian w Prawie bankowym. Ustawą z dnia 25 września 2015 r. o zmianie ustawy - Prawo bankowe oraz niektórych ustaw (Dz. U. z 2015 r., poz. 1854) został dodany art. 75 c, w którym sprecyzowano obowiązki ciążące na banku na etapie poprzedzającym wypowiedzenie kredytu. Wprowadzono w nim między innymi wymóg wezwania kredytobiorcy do dokonania spłaty zobowiązania z wyznaczeniem terminu nie krótszego niż 14 dni roboczych. Brzmienie tego przepisu wskazuje, że dokonanie wypowiedzenia umowy kredytowej musi być poprzedzone wezwaniem kredytobiorcy do spłaty zobowiązania, a wypowiedzenie jest możliwe dopiero po upływie terminu do dokonania spłaty.

W rozważaniach Sądu Apelacyjnego pominięto także szereg innych istotnych kwestii, rzutujących na ocenę skuteczności wypowiedzenia umowy kredytowej przez bank, związanych z wyjaśnieniem konsekwencji zawarcia przez strony ugody w dniu 21 października 2011 r. Wymagało to dokonania wykładni postanowień obu tych umów, z uwzględnieniem także relacji między nimi, czego Sąd Apelacyjny w istocie zaniechał. Sąd Apelacyjny ocenił, że zawarcie ugody nie stanowiło odnowienia zobowiązania i ugoda korygowała jedynie pierwotne postanowienia umowne w zakresie sposobu spłaty zobowiązania przez powodów.

Jednocześnie Sąd Apelacyjny przyjął, że pozwany w piśmie z dnia 16 października 2013 r. dokonał wypowiedzenia warunków spłaty określonych w ugodzie i nie można było podzielić stanowiska Sądu pierwszej instancji, że oświadczenie banku w tym zakresie było niejednoznaczne i stanowiło tylko wezwanie do zapłaty, gdyż „do takiego wniosku brak jest dostatecznych podstaw w dokonanych w sprawie ustaleniach faktycznych”. Takie ogólne stwierdzenie Sądu Apelacyjnego nie spełnia wymogów związanych z dokonywaniem wykładni postanowień umownych wiążących strony, w sytuacji, gdy strony przedstawiały odmiennie ich rozumienie, a literalna treść wypowiedzenia banku z dnia 16 października 2013 r. wskazuje, że stanowiło ono wypowiedzenie jedynie w zakresie warunków spłaty. W tym kontekście wymagało także rozważenia zawarte w ugodzie postanowienie, z którego wynika, że w przypadku utrzymywania się zaległości w spłacie należnych rat powyżej 30 dni pozwany może rozwiązać umowę przez złożenie dłużnikom pisemnego oświadczenia, w którym zostanie określony dzień ustania stosunku umownego, a rozwiązanie „skutkuje” wymagalnością całego niespłaconego zadłużenia. Należało zatem ocenić czy pismo pozwanego z dnia 16 października 2013 r. nie było ewentualnie oświadczeniem o rozwiązaniu ugody, a jeżeli nie miało takiego charakteru, to czy wypowiedzenie umowy było możliwe bez wcześniejszego wzruszenia ugody. W przypadku uznania, że w piśmie z dnia 16 października 2013 r. pozwany dokonał rozwiązania ugody byłoby z kolei niezbędne rozważenie czy rozwiązanie ugody mogło spowodować jednocześnie skutek w postaci wypowiedzenia umowy kredytowej, czy też oprócz rozwiązania ugody stanowiło ewentualnie jedynie wezwanie do zapłaty zaległości ustalonych zgodnie z warunkami umowy kredytowej, na skutek „wypowiedzenia warunków spłaty”. Uwzględniając ograniczony zakres wykładni postanowień umowy kredytowej i ugody, którego dokonał Sąd Apelacyjny, należało uznać za uzasadniony zarzut naruszenia art. 65 k.c.

W skardze kasacyjnej zarzucono również zasadnie, że Sąd Apelacyjny dokonał wadliwej oceny treści bankowego tytułu egzekucyjnego wystawionego przez pozwanego, w zakresie należności odsetkowych, z punktu widzenia wymagań określonych w art. 96 ust. 2 Prawa bankowego. W tym kontekście konieczne było stwierdzenie, czy treść bankowego tytułu egzekucyjnego,

z uwzględnieniem konkretnego sposobu oznaczenia należności odsetkowych przez bank, była zgodna z przepisami prawa bankowego, a w przypadku stwierdzenia nieprawidłowości, dokonanie oceny czy mogło to stanowić podstawę pozbawienia wykonalności tytułu wykonawczego w tym zakresie. Zamiast tego Sąd Apelacyjny wskazał na zachowanie powodów, którzy w jego ocenie nie kwestionowali sposobu obliczenia odsetek w relacjach z bankiem, nie zgłaszali zarzutów w tym zakresie w postępowaniu klauzulowym i stwierdził, że jest możliwy sposób ustalenia wysokości naliczania odsetek z uwzględnieniem sumy zasądzonych odsetek za okres poprzedzający wystawienie tytułów bankowych. Nie powinno budzić wątpliwości, że sposób, w jaki kredytobiorcy odebrali fakt wystawienia konkretnego bankowego tytułu egzekucyjnego nie wpływa na ocenę zgodności jego treści z wymogami określonymi w przepisach Prawa bankowego.

Z przyczyn wyżej wskazanych zaskarżony wyrok podlegał uchyleniu na podstawie art. 398¹⁵ § 1 k.p.c.